

IRENE THOMSEN

Tyskerne gjorde os ikke noget. Slet ikke. Det var nogle meget søde og meget unge mennesker. Nogle af dem var kun store drenge. Min far sagde: "Det er unge mennesker, og de skal have lov at være her. De har ikke bedt om det, men er tvunget til det. Så vi skal behandle dem ordentligt." Der var meget snak om hvem, der holdt med den ene og den anden. Der var nogle, der havde ondt af det og sagde, at vi var tyskervenlige. Vel var vi ej. Vi var menneskevenlige. Og tyskerne var langt væk fra deres familie så de nød, når de kunne komme ind til en familie. De var bare mennesker.

Interviewet og redigeret af Liv Høybye

Tekst og billeder er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

TÆT PÅ TYSKERNE

I starten af krigen var jeg kun en lille pige. Meget tidligt om morgenen strøg der flyvemaskiner så lavt hen over marken, at vores heste ikke turde bevæge sig. Det var ret uhyggeligt. Jeg er vokset op i Midtjylland i lille by, der hedder

Ejstrupholm. Det var helt fantastisk. Vi havde en stor gård, som hed Smedebæklund.

Under krigen skete der meget, og der er én ting, jeg husker tydeligt. Jeg skulle malke om morgenen, og da jeg kom ned i stalden, stod der en masse cykler, men der var ikke noget styr på dem. Det var da mærkeligt, tænkte jeg. Jeg gik op på loftet efter hø og halm til kreaturerne, og da jeg kom op ad stigen, lå der en hel masse mennesker og sov med cykelstyr i favnen, for at der ikke var nogle, der skulle løbe med cyklerne. Det var tyske soldater. Vi gav dem en god behandling, og de fik den mælk af køerne, de kunne drikke og så forsvandt de igen.

To tyskere med lidt højere rang blev indlogeret ved min søster. Og det var så sjovt. Det var nogle flotte fyre og de var søde. Folk var jo tvunget til at have dem. Det var så heldigt, at min svoger kunne snakke tysk. De havde det hyggeligt og de holdte forbindelse med dem i mange år

Billedvæg hjemme hos Irene Thomsen.

Fotograf Frederik Nordhagen.

Billedet er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

Jeg kan tydeligt huske befrielsen. Far var en af de første, der hejste flaget. Men han havde jo også været rar overfor tyskerne. Så han blev hentet af dem, der

rigtig havde været imod tyskerne. Jeg kan huske, at vi skulle tærse den dag, men der kom en bil kørende ind på gårdspladsen. Far var ved at gøre klar nede i laden. Men nej, han skulle ud og køre en tur. Og han blev forhørt og forhørt, men der var intet at komme efter. Men far var interneret i et døgn oppe i missionshuset i Ejstrup. Men hen under aftenen kom han cyklende hjem. Og så var der ikke mere snak om det.

Erindringen er en del af projektet "Krigens Sidste Stemmer – fortællinger fra aarhusianske plejehjem." Projektet er blevet til gennem et samarbejde mellem Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune, Stadsarkivet, frivillige fra Besættelsesmuseet i Aarhus 1940-1945/Den Gamle By samt fotojournaliststuderende fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Du kan også læse erindringen i magasinet under følgende link:

<http://reader.livedition.dk/aarhuskommune/880/>